

измъкнаха навънъ. Киро отвърза Марка и веднага поеха по стръмнината. Околните върхове — високо-високо — почваха да се зачерявят отъ слънцето, което още не се виждаше. На една полянка Кирчо спрѣ и посочи сържка:

— Хе-тамъ, виждашъ ли — това е Рила-планина. А тамъ оттатъкъ — Родопите. Тука — това пъкъ е Тодоринъ връхъ. А ей-тамъ — Ель-Тепе. Чувалъ ли си го? Ха-сега още малко — и да видишъ какво друго пъкъ има.

Следъ нѣколко минути стигнаха една поляна съ висока тъста трева. Тукъ Киро нави юларя на Марка и го пустна да пасе. А когато минаха отвъдъ поляната — предъ очимъ блесна слънцето, отразено въ голъмо прозрачно-синьо езеро.

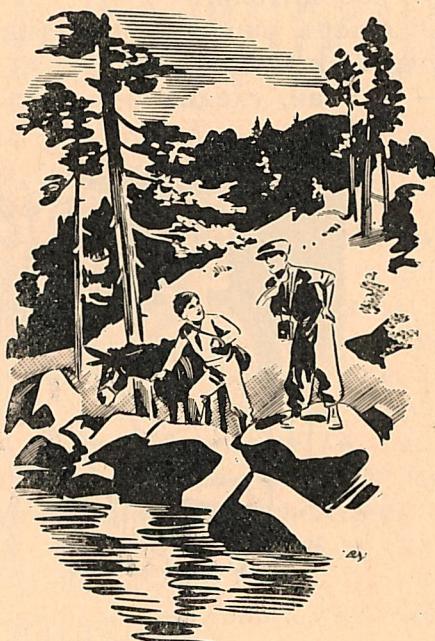
— Божичко! Че хубаво!...
— извика Зарю.

До брѣга имаше една лодка съ весла, а водата свѣтѣше като лъскави, сребърни люспи. По-горе, въ каменливъ потокъ, се гмуркаха бѣрже сиви риби съ кафяви точки по гърба.

— Пѣстърви! — посочи Киро. — Вижъ какъ играятъ. А сега, ела още по-нататъкъ... да видимъ ще намѣримъ ли туристическа значка!

И тръгнаха къмъ скалитѣ.

Въ това време въ хижата бѣха вече се разбудили всички. На първо време никой не забеляза, че момчетата ги нѣма. После, като седнаха да закусватъ — братът на Заря се сѣти и тръгна да го търси. Тукъ-тамъ — нѣма го. Бре!

Ами сега! Запитаха пазача — той имъ каза, че децата още преди съмнало излѣзли. Уплашиха се още повече. Три часа бѣха минали. Ясно бѣше — загубили сѫ се. Разтичаха се всички. Викаха, свириха, единъ дори грѣмна съ пушка. Нѣма — и нѣма. Сѣтиха се, най-после, за камбаната. Удариха тревожно: данъ-данъ-данъ! Цѣ-